

ikke lægge andet end det, jeg her siger, saa meget mindre som jo normale Tider til syvende og sidst vil sætte det i 1921 og 1924 saa meget omstridte Afsnit 3 ud af Virksomhed. Og saa var Formaålet endelig ogsaa det paa dette Omraade som paa saa mange andre at naa til en Besparelse, som var fornøden under Hensyn til Samfundets økonomiske Tilstand og den enkelte Skatteydere ændrede og formindskede Bæreevne.

De Ændringsforslag, som nu foreligger her, mener jeg i det store og hele styrker det Formaal, som man med Lovforslagets Fremsættelse har ønsket at fremme, og jeg kan da kun udtale min Tilfredshed med, at et Flertal har kunnet tiltræde disse Ændringsforslag, og min Glæde over, at det har været muligt at forhandle sig til Rette om denne Sag.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at de Besparelsesbestræbelser, der her udfoldes, kun er Blændværk, det betyder slet ingenting, for, mener det ærede Medlem, den Arbejdsløshedslovgivning, vi til enhver Tid maa have, er ganske uden Indflydelse paa Arbejdsløshedens Omfang, og selv dette, at man vender tilbage til Forsikringsprincippet og derigennem kræver, at paa alle Trin i Arbejdsløshedsskalaen og den Understøttelse, som den medfører, skal Arbejderne bære deres væsentlige Del, behøver slet ikke at have nogen Indflydelse erhvervsmæssigt eller paa Arbejdsløshedens Omfang. Her tror jeg rigtigt nok, det ærede Medlem gør sig skyldig i en overordentlig stor Misforstaaelse. Og naar det ærede Medlem siger: Ja, men saa skal Kommunerne jo bære hele Byrden ved alt dette — saa kan det være fuldstændig rigtigt, at der, hvis den ekstraordinære Arbejdsløshed i kommende Vintre bliver af samme Størrelse, som den hidtil har været, kan komme til at falde Byrden paa Kommunerne, som Loven om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse hidtil har fritaget Kommunerne for, men det er jo saa et Spørgsmaal, som man til den Tid maa tage op til Overvejelse, idet jeg dog straks herfra maa erklære, at man ikke maa regne med, at der i selve det Grundlag, som her lægges for Støtten til arbejdsløse, vil ske Ændringer i den Tid, den nuværende Regering har Førerskabet med Hensyn til Lovgivningsforanstaltninger. Hvad der i øvrigt maa ske, maa søges gennemført ad andre Veje.

Det er ganske svarende til det, jeg under Ministeriet Staunings Bestræbelser for at udvide Arbejdsløshedslovgivningen i de to Vintre, denne Regering sad for Styret, gentagende fra denne Plads har hævdet.

Det er utvivlsomt saa, at til Trods for, at vi havde en Lovgivning, der med Hensyn til Understøttelsens Varighed og Størrelse rakte overordentlig vidt og var overordentlig betydningsfuld, var der dog et ikke helt ubetydeligt Antal af arbejdsløse, der efterhaanden fik opbrugt al den Hjælp, de ogsaa ad disse Veje havde kunnet opnaa, og derfor var vanskeligt stillede. Den tidligere Regering søgte at hjælpe dem paa Arbejdsløshedsloven. Vi mente, man maatte søge at gaa andre Veje. Hvis Hjælp skulde ydes, maatte man aabne Veje dertil, som ikke gav Adgang til denne Hjælp paa et summarisk Grundlag, ud fra en rent automatisk Undersøgelse af Helheden, men førte den enkelte ind under Prøve, for at man kunde blive klar over, hvilke de Aarsager nu var, som havde bragt ham i den vanskelige Situation.

Og paa anden Maade agter vi ikke at handle under kommende Tidens eventuelle Vanskeligheder, som altsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard spaaede om ved det Ugleskrig, han her opløftede — det ærede Medlem maa ikke misforstaa Udtrykket, man plejer at betragte Ugleskriget som et Varsel om noget meget beklageligt; men ved det Ugleskrig, det ærede Medlem her har udstødt, har han givet Varsel om den kommende Tids Vanskeligheder, som jeg haaber, Tiden vil vise, han har set forkert paa og opfattet mørkere, end der var Grund til.

Jeg glæder mig over, at man i Udvalget er blevet enig om Affattelsen af Lovforslagets første Afsnit, om Arbejdsanvisning, og under saadanne Former, at jeg haaber, man i det væsentlige vil kunne naa til den Besparelse, jeg har anset det for ønskeligt at naa til, og dog faa etableret baade et saadant Styre af Arbejdsanvisningskontorerne og en saadan Form for Samarbejdet mellem dem, at de — trods den væsentlige Formindskelse af deres Antal — kan komme til at virke mindst lige saa effektivt og forhaabentlig endnu mere effektivt, end Tilfældet hidtil har været. Allerede dette, at man her gør Kontorerne Bestaaen afhængig af det Arbejde, de udfører, vil betyde en Stimulans for de vedkommende til at anstrenge sig for, at Kontorerne virkelig kan komme til at svare til deres Formaal.

Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, Flertallet har fremsat i sin Betænkning, gaaende ud paa, at det af Hensyn baade til den offentlige Økonomi og til Erhvervslivets vanskelige Forhold er nødvendigt, at Udgifterne til Arbejdsløshed begrænses, og som jeg allerede har sagt, maa